

Tutzi og hendes gamle dukke Bibi

Lille Tutzi stod i køkkenet, hvor hendes mor var ved at lave mad til familiens aftensmåltid. Det var en særlig dag i dag, for bedstefar havde fødselsdag. Hele familien skulle være samlet. Tutzi var syv år gammel, men hun så ikke glad ud ved udsigten til den store familiekomssammen. Moderen så det, men forstod ikke hvorfor. Hun vidste ikke, at det var, fordi Tutzi ikke legede så godt med sin kusine Venki, der var på omtrent hendes egen alder. Der var altid noget, der gik helt skævt.

Som nu sidste gang, de var sammen. De sad på Tutzis værelse og talte om, hvad de skulle lave. Så tog Venki en af Tutzis dukker og så kritisk på den. "Hvor er det en grim dukke, du har. Der er revner på armene, og noget af farven er gået af den. Og sikke noget gammelt, grimt tøj. Hvorfor får du ikke en ny, flot dukke med smart tøj?"

Tutzi var helt lamslået. Hun forstod ikke et ord af det hele. Hun havde aldrig tænkt sådan om sin yndlingsdukke, som hun havde leget med så mange, mange timer. Hendes kære Bibi. Hun så på den. Der var måske noget om, hvad hendes kusine havde sagt. Det var, som om noget gik i stykker inde i hende. Pludselig så hun også alt det, der var galt med Bibi. En svag stemme i hende forsøgte forgæves at minde hende om, hvor meget Bibi i virkeligheden betød for hende. Bibi havde altid været der, både når hun havde været ked af det, når hun havde glædet sig rigtig meget til noget, og når hun havde været syg. Altid havde Bibi været inden for rækkevidde, så Tutzi kunne øse ud til hende af det, der pressede sig på - om det så var sorg eller glæde. Hendes mor og søster havde også leget med den. Så den var rigtig godt brugt. Det havde indtil nu været noget positivt, men pludselig så Tutzi på den som med andre briller. Det var også på tide, hun fik en flottere dukke. Hun ville ønske sig en til jul.

Siden dengang havde dukken Bibi ligget i bunden af et skab bag nogle kasser - kasseret. Nogle få gange i begyndelsen havde hun savnet den, og hun havde taget den frem, men nej - hun så straks igen alle dens fejl.

Så havde det været jul, og Tutzi havde ønsket sig en ny dukke. Moderen havde kikket underligt på hende. "Jamen Tutzi, hvad med Bibi? Leger du ikke med den mere? Du har altid holdt dig til den, selv om du fik andre dukker. Det var Bibi, du havde det bedst med." Tutzi svarede med et skuldertræk og en uforståelig mumlen.

Tutzi fik sin nye dukke i julegave. Hun blev lykkelig, da hun så den. Den var ubeskriveligt smuk. Den havde langt hår, som man kunne rede og vaske, blinkende øjne og smukt og smart tøj. Hun kaldte den Kiki.

Af og til kom længslen efter Bibi op i hende. Den var så blød og krævede ligesom ikke noget af hende. Kiki skulle altid have ordnet hår eller andet tøj på, følte hun. Det ydre var så vigtigt. Den skulle være, så andre - også hendes kusine Venki - kunne beundre den. Og Bibi forblev i bunden af skabet.

Så da Tutzi i dag stod sammen med moderen i køkkenet, var hun nervøs for, hvad kusinen ville sige om Kiki; men hun sagde ikke noget til sin mor om det.

Da måltidet var forbi, gik de to kusiner ind på Tutzis værelse. De satte sig og så på hinanden. Venki så sig omkring og fik øje på Kiki, som i dagens anledning var iklædt nyt smart tøj og friseret perfekt. "Nå, du har nok fået dig en af de der dukker, som alle har nu. Jeg har også en, men jeg leger nu ikke så meget med den mere. Leger du meget med din?" spurgte Venki. Tutzi svarede, at det gjorde hun. Det var ikke så længe, hun havde haft den, og hun kunne godt lide at skifte tøj på den og få nyt tøj til den. Hun friserede den også tit. De talte om noget andet, gik ud og fandt de to fætre for at lege med dem, og resten af aftenen gik hurtigt.

Næste morgen var Tutzi halvsøj. Hun havde lidt feber. Det blev værre op ad dagen. Hun havde fået en ordentlig omgang influenza. Hun lå og sov eller døsede hele dagen. Havde ikke lyst til noget som helst andet. Hun tog Kiki over i sengen. På en eller anden måde virkede den helt forkert her i Tutzis sygeseng. Den var stadig smart, smuk og velfriseret og blinkede med sine lange øjenvipper, men Tutzi kunne ikke rigtig bruge den i sin nuværende situation. Hun savnede pludselig den gamle dukke Bibi helt forfærdeligt.

Hun kaldte på sin mor. Da moderen kom, bad Tutzi hende om at finde Bibi frem fra skabets bund. Hvor var det dejligt at se den igen og mærke den. Det gik op for hende, at hun havde savnet den. Tænk, at hun hellere havde villet lege med den nye smarte dukke. Nu kunne hun slet ikke forstå det. Hun puttede sig ned under dynen med Bibi krammet ind til sig. Hendes gode gamle Bibi. Hun kunne slet ikke se noget grimt ved den. Selvfølgelig var der lidt ridser og sådan noget, men de var jo netop kommet, fordi den havde været brugt så meget, fordi den var holdt meget af. Hvor var det en sød og god dukke. Hun faldt i søvn igen.

Hendes mor stod og så på hende. Den nye dukke var faldet ned på gulvet. Moderen samlede den op og satte den på natbordet ved Tutzis seng. Hun gik stille ud.